

II. felvonás

A vihar szeme

5. fejezet

Veszélyes kötelék

Életemben először ébredtem örömmel Cade mellett. A tegnap elcsattant csók nem csak egy szikrát idézett fel, hanem egy valóságos futótűzet indított el a szívemben. Ezek a lángok olyan eseményekhez vezettek, amiket korábban már másokkal is megtapasztaltam, de még soha az életemben nem éreztem annyira jónak és helyénvalónak, mint vele. Tehát megtörtént, beálltam azoknak a nőknek a véget nem érő sorába, akik reménytelenül belezúgtak egy Skywalkerbe... Kár, hogy el kellett árulnom őt ahhoz, eljöjjön ez a pillanat.

Ahogy belegondoltam ebbe, még ez a pillanat is pokollá vált a számora. Légy átkozott Blue... Nem is te... Én vagyok az, akinek hamarosan fizetnie kell azokért a borzalmakért, amiket a múltban tett.

– Szóval még mindig itt akarsz hagyni minket? – kérdezte kényelmesen nyújtózkodva Cade.

– Én nem kívánok a része lenni ennek a konfliktusnak – feleltem. – Mindazonáltal lehetnek benne kellemes pillanataim – fordultam felé, miközben rámosolyogtam.

– Nos, akkor te leszel az egyetlen, aki örül neki, hogy visszarendeltek minket a Fővárosba – jelentette ki Skywalker. Hiábavalónak bizonyult az anaxesi győzelem, a *hamis* Birodalom napról-napra közelebb kerül Coruscathoz. Nem vagyok egy hadászati zseni, de azt még én is meg tudom mondani, hogy egy olyan harc készül ott, ami az egész galaxis sorsát eldöntheti.

– Örülnék, de nem így lesz – ráztam meg a fejem, mire Cade kíváncsian nézett a szemembe. – Kria elárulta nekem az apám tartózkodási helyét, mindenképpen el kell mennem a Rishire, veletek, vagy nélkületek.

– Miért mondana igazat egy sith, aki meg akar ölni téged? – kérdezte Skywalker.

– Tisztában vagyok a veszélyekkel, de ezt tudnom kell – sóhajtottam egyet. – Elkísérhettek, ha akartok, amennyiben nem, leszállok a legközelebbi kikötőben, majd onnan folytatom az utamat.

– Nos, azt nem mondták, hogy pontosan mikorra kell odaérnünk – jelentette ki Cade. – Amúgy ezt korábban is említhetted volna, mert már tizenhat órája a másik irányba megyünk.

– Senki sem kérdezte – vágtam rá, de beláttam, hogy ez lett volna az okosabb ötlet. – Akkor számíthatok rád? – tereltem a témát.

– Ahogy eddig is – bólintott rá Cade. – Ám ára lesz a segítségemnek.

– Mégpedig? – kérdeztem.

– Egy második menet...

A lehető leghamarabb el akartam érni az apámat. Nem tudtam pontosan megmondani, hogy hol van, a Tolvajszoros állt a legközelebb a keresési területhez. Egyedül akartam menni, ezért már a landolás után el szerettem volna hagyni a hajót – kár, hogy Cade utánam szól, amikor rátenyereltem a leszállórampa nyitógombjára.

– Hová készül az úrnő? – kérdezte Skywalker. – Hát már magával sem viszi a hercegét?

– Egyedül kell mennem – fordultam hátra. – Ami történni fog, az csak rám és az apámra tartozik.

– Már, ha vele fogsz találkozni, és nem Trian vérebeivel – vágta rá Cade. – Megértem, hogy nehéz pillanatok előtt állsz, de tisztában kell lenned vele, hogy ez sebezhetővé lesz. A nagy hősök pedig sosem abban szoktak elbukni, amiben erősek, hanem abban, amiben a legkevésbé jeleskednek.

– Ahhoz, hogy valaki csapdát állítson nekem, intelligenciára van szüksége – szögeztem le. – Egy okos személy pedig nyilván számolni fog veled. Nélkülem még boldogulna a galaxis, te már nem számíatsz ennyire feláldozhatónak.

– Nem én vagyok az egyetlen, aki elkísérhet – felelte Cade. Való igaz, hogy kevés olyan ember fordult meg a hajón, aki mellőzhetőbb lenne, mint Adane. – Rendben, ő elkísérhet. – Még útközben le fogom rázni, ebbe az ügybe senki sem szólhat bele.

– Sateen – hívta őt Skywalker. – Fontos feladatomban lenne a számodra.

Nem érkezett felelet. A nő jelenlétét még csak érezni sem lehetett az Erőben.

– Úgy tűnik, hogy nincs itt – taglaltam az egyértelműt.

– Az nem lehet – rázta meg a fejét Cade, aztán felemelte a hangját. – Adane, vonszold ide a valagadat, mielőtt huttul kezdek káromkodni neked!

Ezúttal sem érkezett felelet.

– Úgy látom, nem én vagyok az egyetlen, akinek elintéznivalója van ezen a bolygón – törtem meg a kibontakozó csendet. – Ha lehet, ne menjen rá az egész napod! Kétlem, hogy amikor visszaérek, várakozós kedvemben eszek.

– Hamar meglesz – rántott vállat Skywalker. Ha engem sikerült le vadászni, akkor már csak hinni lehet a szakértelmében.

– És még valami: lehetőleg legyél kíméletes vele. – A naiv lányka alighanem csak leugrott, hogy szerezzen magának egy normális lábbelit.

Az utam kezdetén azt hittem, hogy nehéz lesz rátalálnom a néhai Darth Raeth, azonban az utam során rá kellett jönnöm valamire. Nem a megtalálása jelentette az igazi problémát, hanem a hollétének a feldolgozása...

A könnyeimmel küzdve álltam a domboldalon, elkeseredetten néztem le a sírkőre, amin Ypet Zaguk állt. Nem tudtam felfogni, hogy miért kellett mindennek így lennie, nem értettem, hogy miért nem lehet igazi öröm az én életemben. Csak később, félóra álldogálás után értettem meg, hogy félreértettem azt a jelet, amit az Erőn át érzékelttem. Nem volt rá más magyarázat, minthogy az apámtól származzanak, az öreg még a síron túl is azt akarta, hogy megtaláljam.

De miért volt neki ennyire fontos, hogy gyászoljam őt, amikor minden sith meghal egyszer? Talán rá akart volna vezetni valamire? A fejembe akart ütni valamit, amit szükségesnek érzett a túlélésemhez? Ha igen, akkor mégis mi lehet ez? Szánalom? Megbánás? Szeretet? Vagy éppen ezeknek az ellenkezője?

Éberség – visszahangzott a gondolataim között.

Nem tudtam beazonosítani, hogy kitől származott, azonban megértettem az üzenetét. Soha, egy percre sem feledkezhettem meg arról, hogy veszélyben az életem... Még most, ebben a szomorú pillanatban sem.

Nem múltott sokon, hogy felfigyeljek a veszélyre, de az üzent nélkül még ennyi sem valósulhatott volna meg. Mire felrobbantak az apám sírjába rejtett detonátorok, én már az Erő áthatolhatatlan páncéljával védtem a bőrömet a forró lángok, az iszonyatos erejű lökéshullám és a sebesen mozgó törmelék viharától.

A láncreakció letarolta alattam a földet, engem pedig nekivágott a temető bejáratánál fekvő sírkövek egyikének. Rengeteg energiát vett ki belőlem a túlélés, de még fel tudtam volna tápázkodni a földről, ha elég erősen verem be a fejemet a kőbe. De hiába ömlött vér a tarkómból, elég értelem maradt bennem ahhoz, hogy halottnak tettessem magamat.

Bárki is állította ezt a csapdát, lesben állt. Mivel balul is elsülhetett a terve, elég magabiztosan kellett éreznie magát ahhoz, hogy egy fair küzdelemben is le tudjon engem győzni. Ehhez a hithez nyilván tudás is párosult, és bármennyire is nehéz bevallanom magamnak: ha valaki azt hiszi, hogy le tud győzni, amikor teljes erőbedobással harcolok, akkor most biztosan el kell, hogy bírjon velem.

Ahhoz, hogy fordítsak a helyzeten, egy olyan tervvel kellett előállnom, ami meghaladta a támadó gondolkozását. Amíg ezen gondolkoztam, léptek törték meg a fülem csengését. Ebben az állapotban nem tudtam megmondani, hogy ki lehetett az. Ám legyen egy újabb véreb, vagy akár maga Darth Trian, csak egyetlen dolgot tehetek: megvárom, amíg meg akarja nekem adni a kegyelemdőfést, majd heves ellentámadásba kezdek. Ez az egyetlen módja a túlélésemnek.

Hirtelen arra lettem figyelmes, hogy megtört valami a környezetemben. Mire az Erő figyelmeztetni kezdett már túl késő volt elugranom a vész elől. Kinyitottam a szememet, majd az Erővel ellöktem magam elől a sírkövet. Amint a tárgy belebucskázott a földbe, a támadón kiléte is kirajzolódott előttem.

– Elérkezett a második menet – mosolyodott el Saarai, két vörös fénykardot tartva a kezében.

– Állok elébe – mondtam magabiztosan, holott még én magam sem tartottam lehetségesnek a győzelmet.

A legfőbb fegyveremmel a kezemben ugrottam fel a földről, úgy aktiváltam azt, mintha harcra készen állnék az ellenfelem előtt – egy mind mentálisan és fizikálisan kimerült, sebesült, az ájulás határán álló nőszemély helyett.

Nem engedhettem meg, hogy újabb sírkövekkel bombázzon. Támadnom kellett, hogy lefoglaljam az elméjét, a lehető legelőnyösebb helyzetet teremtve magamnak a küzdelemre – ami még mindig nem valami jó.

Saarai kevély kacajjal üdvözölte a rohamomat. A jobb kardjával kivédte a mellkasára törő pengét, mire a ballal ellentámadásba lendült. A vörös penge a nyakamat és a karomat is egyszerre fenyegette, ha életben akartam maradni, akkor hátrálnom kellett – ezzel elvesztve minden létező előnyömet.

Mire biztonságos távolságra értem az ellenségemtől, ő már átvette a kezdeményezést. Elrugaskodott a talajtól, hogy rám tudjon ugrani, a levegőben mind a két kardjával le akart sújtani rám. Tűzzel csak tűzzel felelhettem. Felugrottam, aztán a levegőben gátat szabtam mind a kettő fénykardnak. Amíg Saarait elvakították a heves plazmakisülések, egy erőteljes rúgással próbáltam az előnyömről kovácsolni a helyzetet. De mire a lábam elérte volna a sith-et ő már elhúzta előle az oldalát és a lábával átkulcsolta az enyémet.

– Dögölj meg, te mocsok! – mondta, miközben lerántott a földre.

Hiába próbáltam felfogni a karommal az ütközést, a fűben kötött ki a képem. Amikor meghallottam, hogy Saarai földet ért, azt hittem, hogy meg fog ölni, ám ehelyett megtartotta a távolságát – tehát még nem tűnt fel neki, hogy milyen sokat vett ki belőlem a robbanás.

A lehető leghamarabb felugrottam a földről, szerencsére az ellenség még nem lendült támadásba ebben a másfél másodpercben.

– Mind a ketten tudjuk, hogy mi lesz ennek a harcnak a vége – szögezte le Saarai.

– Akkor miért nem választod el a fejedet a nyakadtól most, ahelyett, hogy egy örökkévalóságig izzasztanál engem? – kérdeztem látszólag érzelemmentesen.

– Ugye tudod, hogy én öltem meg az apádat? – vágta rá a sith.

– Kis szuka – mondtam, miközben sárgává vált a tekintetem. Olyan mértékű harag kezdett el izzani bennük, ami még egy elég erős adott volna a túléléshez... – Te ostoba kis szuka...

– Sértegethetsz, ha akarsz – vágta rá Saarai. – Ez még nem fog változtatni a tényeken, te kis lotyó.

– Felesleges – feleltem. – Már így is megadtál nekem mindent a győzelemhez.

Újult erővel lendültem támadásba. Magasan a levegőbe vetettem magamat, majd egy keselyű módjára sújtottam le az ellenfelemre. Saarai bölcsen ugrott félre az utamból, mert akkora erővel ütöttem bele a földbe, hogy az ezer darabra szakította volna a testét.

Hamar felismertem a szánalmas ellentámadását, felegyenesedtem, aztán kivédtem a jobb kardját. A másikkal is támadni kezdett, de kihajoltam előle, aztán belerúgtam a csuklójába. A kard kirepült a kezéből, végre egyenlővé váltunk. Nem hagytam időt neki arra, hogy alkalmazkodjon az új helyzetéhez, megragadtam a torkát az Erővel, hogy egy hosszú és fájdalmas pontot tegyek a harcunk végére.

Saarai nem tudott ellenállni a haragomból eredő megsemmisítő erőnek, amit már hosszú évek óta a legfőbb fegyveremet képezte. Elengedte a fénykardját, hogy mind a két kezével foghassa a torkát, a gégéje fájó recsegés útján adta a tudtára, hogy már közel a vég.

– Bo... – próbálta kinyögni. – Bo...

– Csak nem bocsánatért esedeznél? – kérdeztem fölényesen. Úgy döntöttem, hogy meghagyom neki az utolsó mondat jogát.

– Bolond – mondta Saarai, azonban én nem értettem, hogy mit akar mondani vele. Nem tudtam, egészen addig, amíg már neki is megfelelt a csapda ismerete...

Csak akkor ismertem fel, hogy kiemelkedtek a sírkövek a földből, amikor már megindult felém az első. Elengedtem az ellenfelemet, hogy el tudjam téríteni az útjából a masszív kőtestet, azonban már egy második is megindult felém... Aztán még egy... És még egy...

Egymás után vágtam bele a földbe a síköveket, miközben Saarai lerázta magáról az álcaként felvett szerepét. Széles mosollyal az arcán nézte végig a küzdelmemet. Egyelőre csak védekezni tudtam, azonban már tervbe vettem, hogy vissza fogok küldeni valamit a feladónak.

– Én megmondtam, hogy ez csak egyféleképpen érhet véget – nevetett fel a sith.

– Igen, még mindig szálnalmas véget fog érni az életed – szögeztem le, miközben két sírkövet is belevájtam a temető kemény talajába.

– Igazán? – mondta diadalittas mosollyal az arcán.

Tudtam, hogy készül valamire – így még időben észrevettem a felém tartó fénykardot. A lila pengével letérítettem az útjáról a vöröset, mire a markolat hátrálni kezdett – miközben újabb sírkövek érkeztek.

A kényszerű védekezés közben egy pillanatra sem hagytam figyelmen kívül a fénykardot. Tudtam, hogy Saarai plazmával akarja lezárni ezt a küzdelmet, mégis váratlanul ért a hátamba nyilálló fájdalom.

Az Erővel megpróbáltam feltartani a második pengét, de már szinte semmi erőm sem maradt. Végül kiléptem a kard útjából, azonban már összeomlott a védelmem. A plazma egy hosszú fájó sebet vágott rajtam, ami a hátam közepétől egészen az oldalamig húzódott.

Felordítottam a fájdalomtól, ezt a terhelést már az én szerveztem sem tudta elviselni. Összeestem a földön, kiszolgáltatottam várva a végzetemet.

Amikor Saarai fölém lépett azt hittem, hogy azonnal le fogja vágni a fejemet, ehelyett egyre csak kacagott, miközben rám meredt a sárga szeme.

– Végezz velem – mondtam erőtlenül. Nem így terveztem el a végzetemet... De senki sem választja meg igazán a halálát, ha belegondol a twi'lek. Ha nem éreztem igazságosnak, kész voltam rá, hogy elfogadjam ezt a fajta halált.

– Miből gondolod, hogy ilyen kegyes lennék hozzád? – vágta rá Saarai.

– Tudom, hogy holtan akar a mestered – szögeztem le.

– Neki nincs tudomása erről – rázta meg a fejét. – Ez amolyan magánakció volt... Aminek természetesen az a célja, hogy visszanyerjem régi pozíciómat az Egy Sith-nél. A nagy Darth Talonnál semmi sem adhat jobb kártyát a kezembe.

– Bolond vagy, ha azt hiszed, hogy neked jó fog származni abból, hogy elé hozol – jelentettem ki.

– Meglátjuk – felelte Saarai.

Fejbe rúgott, mire minden elsötétedett.

Halálos nyugalom uralkodott a csapatszállító-hajó utasterében. Egy tucatnyi növendék ült körülöttem, tudtam, hogy még együttesen sem tudnák próbára tenni az erőmet. Azonban akadt valaki, aki már önmagában és képes lett volna rá.

– Ennél hülyébb tervvel még én sem hozakodhattam volna elő – felelte az, akinek még talán Nihl is félté a nevét.

– Ne becsüld alá magad, Kagan – feleltem. – Biztos vagyok benne, hogy a nagyúr szemszögéből nézve ez a legjobb módja annak, hogy leszámoljunk Darth Wredd-del.

– Hiszen minél többet fürdik valaki az ellensége vérében, annál könnyebb lesz leszámolni vele – mondta skeptikusan. – Hiába találánk meg őt egyből a leszállás után, még akkor is egy tucat növendékkel végezhetne, mire odaérnek a hozzánk hasonló, kellő harci tapasztalattal rendelkező egyének. De szerintem nem fogjuk azonnal megtalálni, és mire, talán esetleg sikerülne rábukkanunk a nyomára, ő már rég elhúzta a csíkot, hatvan-hetven társunk holttestét hagyva a háta mögött.

– Kétlem, hogy kereket tudna oldani – ráztam meg a fejem. – Egy ilyen volumenű hadmozdulat úgy vonzza az ellenséget, mint egy igaz sith-et a gyengeség.

– Ez a másik dolog, amiért örülsz vélem ezt a tervet – vágta rá Kagan. – Ha a Triumvirátus rájön, hogy mit csinálunk, akkor annyi sith fog meghalni, hogy a túlélők már nem is lesznek képesek eltemetni őket.

– Biztos vagyok benne, hogy Nihl számolt ezzel a végkifejlettel, sőt mit több, elég valószínűnek tartom, hogy éppen erre számít – mondtam.

– Miért tenné? Mit nyerne vele? – fordult felém kérdő tekintettel.

– Nos, amellet, hogy megszabadul tőled, mint egy potenciális riválistól és tőlem, aki nem sokkal ezelőtt fénykardot akart állítani a koponyájába, ennyi élet tűzbedobása után könnyen elhitetheti az ellenségeinkkel, hogy az Egy Sith-nek már vége. Márpedig, ha valakinek nincsenek sem riválisai, sem rosszakarói és még olyan személyek sem, akik a háttérből akarnák leállítani, akkor jóval biztosabban tud a céljára koncentrálni, mint korábban, ráadásul maga a küldetés teljesítése is egyszerűbbé válik a számára.

– Személtáda – vágta rá Kagan. – Csak jussak ki innen, az első adandó alkalommal meg fogom etetni vele a fénykardomat.

– Egyedül nem mennél túl sokra – szögeztem le.

– Egyedül nem – rántott vállat. – Azonban, ha segítené nekem egy másik sith, akit már elég régóta ismerek ahhoz, hogy csak moderált mértékben ne tudjak megbízni benne, akkor minden bizonnyal győzelmet aratnánk.

– És gondolom, ez a személy veled egyenrangú félként venne részt az Egy Sith irányításában, majd később a galaxis kormányzásában? – kérdeztem.

– Mindenképpen – bólintott rá Kagan.

– Nos, ez a személy most nem ígérhet neked túl sokat. Ám, ha élve kikerül innen – amiben kételkedik –, akkor talán fontolóra veszi az ajánlatot, amennyiben még élni fog az a személy, aki kiagyalta.

– Megegyeztünk.

A földet érés után úgy tűnt, hogy ránk mosolygott a szerencse. Egy idegbeteg pulykának köszönhetően hamar megtaláltuk az áruló sith-et. A seregetest megindult felénk, majd harcba bocsátkozott a világ legostobább lénye által hozott kísérettel. Már majdnem mi is a rohamosztagosok közé ronthatunk, amikor eljött az igazság pillanata: egy Pellaeon osztályú csillagromboló ereszkedett a légkörbe, megpecsételve az egész hadsereg sorsát.

A bátrak felvették a küzdelmet a százával özönlő rohamosztagosokkal és a birodalmi lovagokkal, a gyávák megpróbálták elmenekülni a hajóikkal – amiket rövidesen lerendeztek a romboló lövegei. Én és Kagan az értelmesek táborába tartoztunk: ahelyett, hogy a halálunkba rohantunk volna, taktikai visszavonulást hajtottunk végre. Az embereink nagy része vissza akart menni a hajóhoz, mi teret engedtünk a természetes szelekciónak, aztán a hegyek felé vettük az irányt. Csak ott húzhattuk meg magunkat az ellenség elől. Ha szerencsénk van, akkor túl fogja élni a mészárlást egy-két hajó... Persze ez azt feltételezte, hogy addig életben is fogunk maradni.

Amikor megláttuk a birodalmi kompokat már lehetetlenné vált menekülnünk. Kagannal földhöz vágtuk az egyik hajót, mire annak a lángjai ellepték a talajt a másik kettő már megkezdte a csapatlerakást. Még ha el is bírtunk volna a nyolc birodalmi lovaggal és őket kísérő huszonnégy rohamosztagossal, akkor is végeznének velünk az utánuk érkezők... Ennek ellenére mégis felvettük velük a harcot. Eljött az ideje annak, hogy az ellenség megtudja, mire képes Darth Talon és Darth Kagan közös erővel.

A velünk tartó három sith-ek egyikét azonnal lelőtték a fehérpáncélosok, a másik kettő még dacolni tudott a halálpontos lövésekkel, azonban a lovagok hamar legyűrték őket.

Kagannal egymásnak vetett háttal harcoltunk, a rohamosztagosok egymás után estek a saját lövéseik áldozataivá, még a fehér kardot forgató ellenfeleink sem tudtak mit kezdeni velünk – amíg rá nem jöttek arra, mire képes az igazi túlerő.

Amíg feltartott minket négy birodalmi lovag, a társaik összeadták az erejüket. Egy olyan lökést indítottak el felém, aminek még én sem tudtam az útját állni. Elrepültem Kagan mellől, mire a földbe támasztott fénykard megfogott, már messze kerültem tőle. Legszívesebben visszamentem volna hozzá a hatékonyabb védekezés érdekében, azonban két lovag elvágott tőle.

Tudtam, hogy Kagan nem lesz képes sokáig dacolni a hatszoros túlerővel, ezért olyan gyorsan le akartam rendezni őket, ahogyan csak tudtam. Az egyikük rám támadt, én kivédtem rézsútos kardcsapást, aztán félrelöktem a mellette álló egyént. A fehérkardos egyenesen egy természetes kődarabbá csapódott, aztán nem mozdult többet. Válaszul a társa újra lesújtott rám – éppen, ahogy azt reméltem.

Kihajoltam a vállamat fenyegető fénykard elől, aztán egy gyors mozdulattal félbevágtam a lovag kezét és a fénykardját. Az ellenségem felordított mire a mellkasába állítottam a fegyveremet – kár, hogy a páncélzatán nem tudott áthatolni a vörös penge. Sőhajtottam egyet, aztán levágtam a férfi fejét – nem értettem, hogy miért kellett megbontani a vívás egyenlőségét.

Amint végeztem az engem kipécéző rohamosztagosokkal, Kagan felé vettem az irányt. Meglepett, hogy már legyűrt két birodalmi lovagot, de még mindig el kellett neki a segítségem. Már félúton voltam, amikor megtörte a fehérkardosok ostromát, aztán lesújtott a következő prédájára. A lovag a karvédőjével védekezett, ami normál esetben nem jelentett volna problémát – de a cortosisnak most az egyszer haza kellett vágnia a fénykardját.

Túl messze voltam ahhoz, hogy elejét vegyem az elkerülhetetlennek. A lovag lesújtott a védtelen Kaganra, aki ugyan félreugrott a fehér penge elől, azonban nem menekülhetett meg egy másik elől. A fénykard a mellkasától a csípőjéig, keresztirányban hasította szét a testét, azonnal kioltva az életét.

– Tetvek! – ordítottam, a birodalmiak közé rontva.

Nem érdekelték a rohamosztagosok lövései, ahogyan a lovagok kardjai sem foglalkoztattak már. Vért akartam a kiontott vérért, életet a kiontott életért. Vadul ostromolni kezdtem a szürkéket, egészen addig támadva őket, amíg keresztül nem hatolt a hátamon egy fénykard.

Döbbszemem meredtem rá a mellkasomból kiálló plazmapengére, ahogyan az iszonyatos fájdalom előntötte a testemet, rá kellett döbbszemem arra, hogy eljött az életem vége.

Kifordult a kezemből a fénykardom, a lábam nem hordozhatott engem tovább. Összeestem, aztán vettem egy pillantást a gyilkosomra, az a lovag felelt a halálomért, akit korábban nekivágtam egy kőnek. Ezután lenéztem a mellkasomon tatóngó lyuk peremére, majd Kagan holttestére irányoztam a tekintetemet. Ő volt az egyetlen igazi barátom, amióta csak az eszemet tudtam, a legféltettebb titkomként őriztem a kilétét, mert tudtam, hogy mesterem meg fogja öletni velem, amint csak szót ejtek róla. Úgy tűnik, ezt a titkot egészen a síromig hordoztam magamban.

Ahogyan a szívem feladta a sérüléssel folytatott küzdelmét, rá kellett ébrednem arra, hogy mennyire kevés is az az idő, amit egy haldokló kap a története befejezésére. Mindig is azt hittem, hogy örülni fogok a pillanatnak, amikor végleg lehullnak rólam a sors láncai, történjen az bárhogyan is. Azonban mérhetetlen bánat fogott el, mert ebben a néhány pillanatban rájöttem arra, hogy mennyire szánalmas életet is életem. Gyáva módon meghúztam magamat az ellenségeim előtt, vakon követtem minden egyes parancsukat, azt kántálva magamban, hogy ez nekem is jó lesz... De csak álltattam magamat ezekkel a hazugságokkal, mert valójában csak féltem. Nem mertem cselekedni akkor, amikor kellett volna. Lemondtam az életemnek arról a részéről, ami életté tette volna azt... Egy ütődött módjára elfogadtam a szenvedést, mondván, hogy ennél nem juthat több nekem... És mit értem vele?

Amikor elhagyott az életem utolsó szikrája, egy könnycsepp hagyta el a szememet, emlékművet állítva arról, hogy mennyire szánalmas életet éltem.

– Ébredj! Még nem haltál meg – szólított meg egy hang.

Amikor kinyitottam a szememet Aayla arca fogadott engem. Mivel semmi erőm sem maradt, hamarosan pislognom kellett... Ezután már senki sem állt fölöttem.

Keserves ordítás hasított a fülembe. A hang irányába néztem, mire egy levágott, kék kézre lettem figyelmes, a csonkból és a benne szorongatott fénykardból egyaránt füst szállt fel. Azon túl Saara félkezű valója fogadott engem. A földön lévő chistori mellkasába éppen belevágott egy kék fénykard, nem elég mélyen ahhoz, hogy megölje, éppen csak annyira, hogy mérhetetlenül szenvedjen.

Tudni akartam, hogy ki felelt ezért a pusztításért. Amikor megláttam Sateen arcát, nem akartam hinni a szememnek, azonban a jedi gonosz kacagása hamar ráébresztett arra, hogy a gyilkos múlt után egy még halálosabb jelenbe ébredtem.

– Azt hitted, hogy bánthatod az úrnőt, te kis szuka?! – ordította Adane. – Azt hitted, hogy egy újjal is hozzáérhetsz az engedélyem nélkül?!

– Sajnálom! – üvöltötte Saara, miközben újra belevágott a fénykard.

– Ez az, könyörögj csak, te szajha! – vágta rá Sateen. A szemében nem látszott mást, mint tiszta élvezet. – Rajta, mondogasd csak tovább, hátha megesik rajtad a szívem, és csak száz darabra váglak fel élve négyezer helyett!

– Könyörgöm... – ordította a fájdalommal dacolva. – Könyörgöm...

– Tovább! – vágta rá Adane, újra a bőrébe mélyesztve a kardját. – Tovább!

– Bocsánat... Sajnálom... Kérlek... – mondta, miközben mindketten ráébredtek arra, hogy visszanyertem az eszméletemet.

– Nem úgy látom, hogy túlzottan lenyűgöznéd az úrnőt – jelentette ki Sateen, ismét belevágva az áldozatába. – Nem nyűgöződ le őt, nem érted meg?! – ordította önmagából kikelve. – Nem nyűgöződ le!

– Sajnálom... Tiszta szívemből... – felelte Sateen félszemmel rám nézve.

– Ki mondta, hogy rá vetheted a szemedet? – markolta meg az arcát Adane.

– Elnézést... Sajnálom...

– Ez az, igen, könyörögj még – jelentette ki halálnyugalommal, aztán eget rengető üvöltésbe kezdett. – Könyörögj még! Könyörögj még! – Újra és újra megvágta a testét, egészen addig, amíg Saara már nem bírta tovább a megpróbáltatásokat. De a halála nem jelentette azt, hogy leáll a gyilkosa. – Könyörögj még! – ordította Sateen.

– Meghalt – szakítottam félbe a jelenetet.

Adane egy pillanatra elkomorodott, aztán csillogó tekintettel fordult felém.

– Láttad, hogy mit tettem? – kérdezte izgatottan. – Ugye láttad, Talon? Vagyis Micha... Ugye nem gond, ha Talonnak szólítalak?

– Micha – feleltem. Bár úgy véltem, hogy nem szerencsés felingerelni egy hozzá hasonló, úgymond *egyedi* gondolkodásmóddal rendelkező egyént, tudnom kellett, hogy hányadán állok vele. – Mindazonáltal, leköteleztél azzal, amit tettél értem.

– Értettem, úrnőm – bólintott rá gondolkodás nélkül Adane. – Még ezerszer is megtenném érted, kerüljön mindannyiszor az életembe – folytatta. – Hiszen éppen ezért jöttem ide... És ugye követtelek is, csak a biztonság kedvéért. Mert ugye tudtam, hogy egyedül akarnál menni, és hiába beszélt volna rá Cade, hogy vigyél magaddal, végig kellemetlenül éreztél volna magadat miattam, ami természetesen nem állt szándékomban.

– Nem a bujkálásra vagyok kíváncsi – ráztam meg fejemet, miközben megpróbáltam felkelni a földről. A sérülésem túl fájdalmasnak bizonyult ahhoz, hogy ezt meg tudjam tenni. – Hanem arra, hogy tudtál legyőzni egy olyan tapasztalt sith-et, mint Saara.

– Kihívás volt – vágta rá Sateen. – Normál esetben esélyem sem lett volna ellene, azonban belőle is sokat vett ki a harc. Ennek és a meglepetésszerű támadásomnak köszönhetően sikerült felém borítani a mérleget – magyarázta. – Mondd, hogy büszke vagy rám! Ugye az vagy?

– Így igaz – helyesletem. Még mindig nem tudtam elmozdulni innen, de bíztam benne, hogy Adane nem fog csak úgy elsétálni tőlem. – Nem gondoltam volna, hogy ilyen erős vagy, de ezzel bebizonyítottad a számomra, hogy bőven van benned potenciál. Meglep, hogy a jedik közé került valaki, aki ilyen figyelemre méltó, mint te.

– Nem tudták rólam mindig, hogy jobban szeretem a harcot a kelleténél – felelte Sateen. – De miután fény derült rá sem kellett szégyenkezniem miatta.

– Miért nem? – kérdeztem merő kíváncsiságból.

– Őszintén, úrnő, azok után, amit látott, szeretne egy hozzám hasonló ellenséget? – A helyzetre való tekintettel megráztam a fejemet. – Ők is így voltak vele, hiszen tudták, hogy ha kitesznek a templomból, egyenesen a régi gazdához fogok menni.

– És hogy jövök én a képbe? – érdeklődtem.

– Mindig is a megszállottja voltam az olyan egyéneknek, akik változtatni tudnak a mi, enyhén szólva is elcseszett világunkon – felelte Adane. – Ha van valaki, aki megállíthatja Triant, az te leszel, és ez már önmagában is több lesz, mint amit valaha is el fogok érni az életemben. Képzeld el, hogy mire lennél képes az én segítségemmel! – csillant fel a szeme.

– Nekem nem gond, ha vigyáz rám valaki, amennyiben nem kerül láb alá – rántottam vállat, ami egy szokatlanul fájó mozdulatnak bizonyult.

– Nem leszek – vágta rá Sateen. – Ami azt illeti, már a beszélgetés közben is segítettem, mert Skywalker mester tudtára adtam a helyzetünket. Amint ideért, seperc alatt helyre tudja hozni a sérüléset, aztán irány a Főváros! Tudod, hogy mi készül ott, és lehet, hogy túlzásnak látszik azt mondanom, hogy a Szövetségnek esélye sincs nélküled, de én teljes mértékben így gondolom.